

No. E01.94.0174.

Datum uitspraak: 18 maart 1996.

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geschil tussen:

T. Hoogenboom te Maastricht (appellanten)

en

gedeputeerde staten van Limburg (verweerdere).

Overzicht van het geding

Bij besluit van 29 maart 1994, Hoofdgroep V.W.M./W.D., nummer 94/16784V, hebben verweerders aan grondmaatschappij "De Maasoever" B.V. te Roermond vergunning verleend tot het ontgronden van de op de bij het besluit behorende kadastrale tekening met zwarte omlijning aangegeven terreinen gelegen in de gemeente Maastricht met een totale oppervlakte van circa 4,9 ha.

Het besluit van verweerders is aangehecht.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief van 16 mei 1994 beroep ingesteld.

Het beroepschrift is aangehecht.

Desgevraagd hebben verweerders een verweerschrift, gedateerd 31 januari 1995, ingediend.

Het geschil is op 2 januari 1996 behandeld in een openbare zitting van de Afdeling, waarin zijn verschenen appelland, in persoon en vertegenwoordigd door mr W.P.P. Roeden en H.H. Walraven, verweerders, vertegenwoordigd door mr G.J.P. Hermans en ir A.J.G.M. Berden, burgemeester en wethouders van Maastricht, vertegenwoordigd door H.J.G. Goessen, en grondmaatschappij "De Maasoever" B.V., vertegenwoordigd door mr M.E.J.J. van de Zande.

In rechte

Op 1 januari 1994 is in werking getreden de Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie. Uit de daarbij behorende overgangsbepalingen volgt dat het geschil voor wat betreft de totstandkoming en de inhoud van het besluit dient te worden behandeld met toepassing van het recht dat gold vóór 1 januari 1994.

Appelland heeft als bezwaar van formele aard aangevoerd dat de fictieve weigering van de gevraagde vergunning aan het alsnog verlenen daarvan in de weg staat.

De Afdeling overweegt dienaangaande het volgende.

Ingevolge artikel 11 van de Ontgrondingenwet, zoals dit destijds luidde, wordt op een aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning beslist binnen drie maanden nadat deze bij het ingevolge artikel 8 bevoegde gezag is binnengekomen, behoudens de bevoegdheid van dat gezag de beslissing vóór het verstrijken van de termijn, binnen welke zij moest worden genomen, telkens doch niet meer dan tweemaal voor ten hoogste drie maanden te verdagen.

Ingevolge artikel 13 van de Ontgrondingenwet, zoals dit destijds luidde, wordt indien niet binnen drie maanden na het binnenkomen van een aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning of, in geval van verdaging, vóór het verstrijken van de daarbij gestelde termijn, door het bevoegde gezag op de aanvraag is beslist, de vergunning of de wijziging of intrekking daarvan geacht te zijn geweigerd.

Tegen een zodanige weigering staat ingevolge artikel 17, derde lid, van de Ontgrondingenwet, zoals dit destijds luidde, beroep open totdat het bevoegde gezag alsnog schriftelijk op de aanvraag heeft beslist. Uit de stukken blijkt dat verweerders de op 2 juli 1992 gedateerde aanvraag op 3 juli 1992 hebben ontvangen.

Voorts blijkt dat verweerders niet van de verdagingsmogelijkheid gebruik hebben gemaakt en dat zij niet binnen 3 maanden na ontvangst van de aanvraag daarop hebben beslist, zodat de vergunning geacht moest worden te zijn geweigerd.

De Afdeling is evenwel, gelet op artikel 17, derde lid, van oordeel dat het bepaalde in artikel 13 de bevoegdheid van verweerders om alsnog op de aanvraag te beslissen onverlet laat.

De stelling van appelland, dat verweerders reeds in verband met de fictieve weigering niet tot vergunningverlening konden overgaan, treft derhalve geen doel.

Appelland heeft voorts aangevoerd dat het vigerende bestemmingsplan "Randwyck" de ontgroning niet toelaat en dat verweerders het resultaat van de herziening van het bestemmingsplan hadden moeten afwachten alvorens de in geding zijnde vergunning te verlenen.

De Afdeling overweegt dienaangaande het volgende.

Onbestreden is dat de ontgroning waarvoor bij het bestreden besluit vergunning is verleend niet in overeenstemming is met het ten tijde van de vergunningverlening vigerende bestemmingsplan "Randwyck".

De omstandigheid dat een voorgenomen ontgroning in strijd is met een vigerend bestemmingsplan doet echter niet af aan de bevoegdheid van verweerders om op een daarop betrekking hebbende aanvraag om vergunning ingevolge de Ontgrondingenwet te beslissen.

Dit neemt niet weg dat strijdigheid met een geldende bestemming een belang is dat bij de beslissing omtrent de vergunningverlening in aanmerking dient te worden genomen.

In het onderhavige geval hebben burgemeester en wethouders van Maastricht bij besluit van 25 januari 1994 vastgesteld het "bestemmingsplan Randwyck, uitwerkings- en wijzigingsplan Pietersplas" dat voorziet in de in geding zijnde ontgroning.

Verweerders hebben weliswaar aan dit plan bij hun besluit van 26 april 1994 op formele gronden gedeeltelijk goedkeuring onthouden, welke onthouding van goedkeuring onder andere de te ontgronden percelen betreft, doch zij hebben in hun besluit tevens aangegeven dat het plan inhoudelijk overeenkomt met de gedachten die op provinciaal niveau leven over de inrichting van het in het plan begrepen gebied.

Gelet hierop behoeften verweerders naar het oordeel van de Afdeling aan de strijdigheid van het project met het bestemmingsplan "Randwyck" geen doorslaggevende betekenis toe te kennen.

Dit bezwaar treft mitsdien evenmin doel.

Appellant heeft verder aangevoerd dat hij eigenaar is van één van de in het te ontgronden gebied gelegen volkstuinen en dat verweerders onvoldoende gewicht hebben toegekend aan het belang van de eigenaren en gebruikers van deze tuinen.

De Afdeling overweegt dienaangaande het volgende.

Door de ontgroning wordt de bestaande Pietersplas in noordelijke richting met circa 4,9 ha vergroot.

Het ligt in de bedoeling hier een jachthaven aan te leggen ten behoeve van een tweetal watersportverenigingen.

Ter zitting is gebleken dat appellant inmiddels zijn volkstuin heeft verkocht en thans een ander in het te ontgronden gebied gelegen perceel, dat eigendom is van de ontgronder, als volkstuin in gebruik heeft.

Het eigen belang van appellant is gelet hierop naar het oordeel van de Afdeling nog slechts van ondergeschikte betekenis.

Voor zover appellant voor de belangen van anderen opkomt moet worden vastgesteld dat hij door hen daartoe niet is gemachtigd.

Evenmin is van bezwaren van anderen gebleken.

Voorts is ter zitting gebleken dat de ontgronder over het grootste gedeelte van het te ontgronden gebied kan beschikken.

Niet is aannemelijk gemaakt dat de onderhandelingen met betrekking tot de overige gronden geen redelijke kans van slagen hebben.

De Afdeling ziet mitsdien in dit bezwaar geen aanleiding voor het oordeel dat bij afweging van de betrokken belangen het bestreden besluit niet in stand kan blijven.

In hetgeen appellant overigens nog heeft aangevoerd ziet de Afdeling evenmin grond voor het oordeel dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, zodat het beroep moet worden verworpen.

De Afdeling acht geen termen aanwezig toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State;

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld te Den Haag door mr J. de Vries, Voorzitter,
drs G.A. Posthumus en P. Vink, Leden, in tegenwoordigheid van
mr ir E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. De Vries
Voorzitter

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar overeenkomstig artikel 8:78 van de
Algemene wet bestuursrecht op 18 maart 1996.

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

S.P. Stubbos.

No. E01.94.0174 210

verzonden: